

DE REVISOR

Toneelspel in vijf bedrijven

door

NICOLAI GOGOL

vertaling en bewerking

Theo Hoogsteder

*Reken het de spiegel niet aan.
Je bent er zelf voor gaan staan!*

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE REVISOR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NICOLAI GOGOL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 1998 © Nicolai Gogol
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **26** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Nederland en De Revisor

Tot verrassing misschien van de huidige toneelliefhebbers, mag de grote waardering voor dit stuk in ons land met het volste recht een zeer late liefde worden genoemd. Snuffelend in het archief van het Theaterinstituut constateert men, dat pas in 1908 op 1 augustus! in de Stadsschouwburg in Amsterdam de Nederlandse première heeft plaatsgevonden, ruim 70 jaar na de eerste publicatie. Het stuk behoorde in Duitsland toen al tientallen jaren tot het repertoiretoneel, dus onbekendheid met het stuk hier is zeker niet de verklaring. Ook een Nederlandse vertaling was al veel eerder beschikbaar. De oorzaak was kennelijk een andere. De recensies geven redenen te over om te veronderstellen dat de in het stuk geschilderde maatschappij, ons brave landje zo onwaarschijnlijk voorkwam, dat hierdoor de waardering van het stuk, zeker als satire, ernstig werd belemmerd. De Wereldkroniek van 8 augustus 1908 schrijft bijvoorbeeld:

...Is de diepere zin voor ons niet goed grijpbaar, omdat je Rus moet zijn om het schrijvende te kunnen voelen. "In Rusland zijn de toestanden zoo geheel anders dan bij ons" ...zodat... "wat in het Tsarenrijk mogelijk kan stemmen tot ernstig nadenken bij ons te lande niet die uitwerking kan hebben. Voor ons zijn de geschilderde toestanden uitsluitend komisch."

De recensent heeft voor het stuk zelf weinig waardering en merkt nog op dat het stuk weliswaar in Duitsland jarenlang op het repertoire is gebleven, maar alleen "om zich te amuseren". Dezelfde teneur leest men in de andere kranten. Kennelijk is omkoperij en corruptie in de nette, brave Nederlandse maatschappij van toen zoiets onwaarschijnlijks, dat Gogols stuk tot een klucht wordt, waar je misschien wel om kunt lachen, maar voor een klucht "hoef je niet naar Rusland". Het duurt dan ook tot 1934, voordat bij het veertigjarig bestaan van de Stadsschouwburg in Amsterdam een nieuwe voorstelling van het stuk wordt gegeven onder de titel "Inspecteur-Generaal" in de regie van Albert van Dalsum. Nederland was inmiddels kennelijk niet meer zo "braaf". J.W.F. Weremeus Buning schrijft tenminste in zijn recensie in De Telegraaf:

"... Een der scherpste en rijkste blijspelen der wereldliteratuur, even

boeiend in karaktertekening als satire."

De Haagse Post gaat zelfs nog een stapje verder door te verklaren: "wij kunnen het net zo goed als de Russen." Al doelt de recensent hierbij niet op ons vaderlands corruptief vermogen, maar vergelijkt hij het vertoonde spel met de voorstelling van het Moskous Künstlertheater in 1932 in Amsterdam, een groep waarin ook Peter Sjaroff meespeelde, die het stuk later tweemaal zou regisseren (*resp. de alom geprezen voorstelling van de Haagse Comedie (1951) en de totaal verguisde in 1963 van het Rotterdams Toneel*)

Bijna honderd jaar heeft het dus geduurd, voordat in de Nederlandse pers een commentaar verscheen dat Gogol tevreden zou hebben gestemd. Zijn antwoord aan tsaar Alexander II, die hem complimenteerde met de woorden "ik heb hartelijk gelachen", was: "ik had liever dat Uwe Majesteit geschreid had". Het waren misstanden, die hij wilde aanklagen, in *De Revisor* nog met humor. Iets wat hij in de latere jaren niet meer opbracht. Hij is "bezweken aan de kleine ellende van dat leven. Vooral aan de kleine ellende." (Stellwagen, *De Amsterdammer*, 7-8-1908.)

Pas na de tweede wereldoorlog komt *De Revisor* met grote regelmaat op de Nederlandse planken. De eerste twee keer zijn boven al genoemd. Daarna volgden in 1968 de Nederlandse Comedie, in 1973 het Publiekstheater en in 1980 de Haagse Comedie. Voor recensenten blijkt het stuk dan een luilekkerland. Verwijten zoals "barst van de regievondsten en pseudo extra grappen" en "als een boertige klucht ont-kracht" liggen in ons "wijsvingertjesland" voor de hand, maar onderstrepen de kracht van het stuk. Scherpe, goed herkenbare karakters en een rijke bron voor amusement.

Hilversum, september 1995.

PERSONEN:

Anton Antonovitsj Skwoznik-Dmoechanovski - burgemeester
Anna Andrejevna - zijn vrouw
Marja Antonovna - zijn dochter
Loeka Loekitsj Chlopov - wethouder van onderwijs
Diens vrouw
Ammos Fjodorovitsj Ljapkin-Tjapkin - rechter
Artemi Filippovitsj Zemljanika - wethouder van sociale zaken
Ivan Koezmitsj Sjpekjin - directeur van het postkantoor
Pjotr Ivanovitsj Dobtsjinski - landeigenaar
Pjotr Ivanovitsj Bobtsjinski - landeigenaar
Christian Andrejevitsj Hübner - geneesheer-directeur
Ivan Aleksandrovitsj Chlestakov - ambtenaar uit Petersburg
Osip - zijn knecht
Fjodor Andrejevitsj Ljoeljoekov - vooraanstaand burger
Ivan Lazarevitsj Rastakovski - vooraanstaand burger
Stepan Ivanovitsj Korobkin - vooraanstaand burger
Diens vrouw
Stepan Iljitsj Oechovjortov - commissaris van politie
Svistoenov - eerste agent
Derzjimorda - tweede agent
Misjka - knecht in huis van de burgemeester
Avdotja - dienstmeid in huis van de burgemeester
Fevronja Petrovna Posiljopkina - smidsvrouw
Vrouw van de onderofficier Ivanov
Meid in de herberg
Abdoesja - koopvrouw

Zo nodig extra figuranten voor gasten in het laatste bedrijf.

Het stuk speelt in een kleine provincieplaats in Centraal-Rusland. Het stuk stamt uit de eerste helft van de 19e eeuw, maar afgezien van de ontbrekende moderne transport- en communicatiemiddelen is het stuk vrijwel tijdloos te noemen en zijn de beschreven karakters en gebeurtenissen (helaas) nog altijd zeer herkenbaar.

EERSTE BEDRIJF

Een kamer in het huis van de burgemeester. De burgemeester, de wethouders van sociale zaken en van onderwijs, de rechter, de commissaris, de geneesheer-directeur van het ziekenhuis, agent Svistoenov.

BURGEMEESTER: Heren, ik heb u gevraagd hier te komen, want ik heb hoogst onaangenaam nieuws: wij krijgen bezoek van een revisor.

RECHTER: Nee! Een revisor?

WETH.v.Soc.Z.: Nee! Een revisor.

BURGEMEESTER: Ja, een revisor uit Petersburg. Incognito. Met bovendien een geheime opdracht.

RECHTER: Nu zullen we het hebben!

WETH.v.Soc.Z.: Was het net zo rustig, nu krijgen we dat!

WETH.v.ONDERW.: Grote genade! Een geheime opdracht! Ook dat nog!

BURGEMEESTER: Ja, ik had al zo'n voorgevoel. Vannacht droomde ik alsmaar van twee enorme ratten. Zo groot had ik ze nog nooit gezien. Pikzwart. Snuffelden overal rond en dan waren ze weer verdwenen. En nu vanmorgen krijg ik deze brief van mijn vriend Andrej Ivanovitsj Tjmychow, (*op wethouder van sociale zaken*) u kent hem wel. Ik zal hem voorlezen, dan kunt u het zelf horen: "Beste vriend, peetvader en weldoener" (*mompelt, terwijl hij zijn ogen over de regels laat glijden*)..... "je te laten weten...", juist hier heb ik het, "Ik haast me je te laten weten, dat er een ambtenaar is aangekomen met als opdracht het hele gouvernement te inspecteren en wel in het bijzonder ons district. (*hij steekt veelbetekenend zijn vinger op*) Hij doet zich voor als een gewoon particulier persoon, maar ik heb het uit zeer betrouwbare bron. En omdat ik aanneem, dat jij ook wel iets te verbergen zult hebben, wie niet trouwens, tenslotte ben jij ook niet zo dom om iets wat je voor het grijpen hebt, te laten liggen..." - nou ja, dat bedoelt hij natuurlijk bij wijze van spreken - ".... raad ik je dringend aan goed op je tellen te passen. Hij kan tenslotte elk ogenblik bij jullie arriveren, zo hij er al niet is en zich ergens incognito heeft ingekwartierd. Gisteren heb ik nog...." Nou ja, verder gaat het over familie zaken. U weet dus nu, wat er aan de hand is.

RECHTER: Tja, niet alledaags. Heel ongewoon. Zal wel niet voor niets wezen.

WETH.v.ONDERW.: Maar waarom doen ze dat, burgemeester? Waarom sturen ze ons nou een revisor?

BURGEMEESTER: Waarom, waarom. Zoiets kan nu eenmaal

gebeuren! (*zucht*)

RECHTER: Zo simpel is het vast niet. Ik denk dat er iets veel subtielers achtersteekt. Politiek! Waarschijnlijk wil Rusland... ja, dat is het.. Rusland wil oorlog voeren en daarom stuurt het ministerie nu ambtenaren uit, om te kijken of er hier ergens verraad is.

BURGEMEESTER: Hoe verzint u het? Ik dacht dat u slimmer was! Hier, bij ons, verraad? Midden in de provincie? Denkt u soms, dat we hier aan de grens wonen? Al rijd je hiervandaan drie jaar met het beste paard alsmar rechtdoor, dan nog kom je het land niet uit.

RECHTER: Nee, dat ben ik niet met u eens. Dat ziet u echt verkeerd. De autoriteiten weten wat ze doen. Ze zitten wel ver weg, maar ze hebben hun redenen!

BURGEMEESTER: Of ze nu wel redenen hebben of niet; ik heb u, mijne heren, in ieder geval gewaarschuwd! Wat mijzelf betreft heb ik in ieder geval al de nodige dingen geregeld en ik zou u dat ook op het hart willen drukken. Vooral u, mijnheer de wethouder, want gaat u er maar rustig vanuit dat die ambtenaar, als die eenmaal hier is, meteen de gasthuizen wil inspecteren en dat is uw verantwoordelijkheid! Zorg er dus voor, dat het er allemaal piekobello uitziet, zoals het hoort. Laat die zieken er niet als kolensjouwers bijlopen, zoals gewoonlijk, en geef ze een schone slaapmuts.

WETH.v.Soc.Z.: Oh, als dat alles is. Een schone slaapmuts kunnen ze wel krijgen, die zijn er nog.

BURGEMEESTER: Ja, en dan hoort er bij elk bed..., al ligt dat natuurlijk meer op uw terrein, dokter Hübner, een kaart te hangen, waarop in het Latijn of welke taal dan ook, staat wat die ene zieke mankeert, wanneer hij gekomen is: dag, datum, enz, enz. (*dokter maakt geluid (zie onder)*) En het deugt ook niet, dat al die zieken bij u van die zware tabak roken. Je niest je kapot, als je er binnenkomt. Bovendien zou het een veel betere indruk maken, als er daar niet zoveel zouden liggen, anders krijg je dat gezeur of de verzorging wel goed is, en de dokter.

WETH.v.Soc.Z.: Dokter Hübner en ik hebben over de behandeling van de patiënten heel duidelijke afspraken: hoe dichter bij de natuur, hoe beter. Dus geen dure medicijnen. De mens zit eenvoudig in elkaar: gaat hij dood, gaat hij dood; wordt hij beter, wordt hij vanzelf wel beter. Dokter Hübner zou trouwens de grootste moeite hebben zich bij die lui verstaanbaar te maken, hij spreekt nauwelijks een woord Russisch. (*Dokter maakt een geluid dat zowel wat van een i en als van een oe heeft, bv. "isscht goet"*)

BURGEMEESTER: En u, mijnheer de rechter, moet dat gebouw van u eens goed nalopen. Neem alleen bijvoorbeeld de wachtkamer. Daar

fokt uw personeel ganzen! Je kunt er met goed fatsoen niet eens lopen. Al dat gekrioel! Het is natuurlijk toe te juichen, dat mensen zelf initiatieven ontplooiën. Ook gerechtsdienaren moeten dat kunnen. Maar uiterekend op die plaats is het echt te gek... Ik had u dat eigenlijk al veel eerder willen zeggen, maar het is er telkens weer bij ingeschoten.

RECHTER: Ze gaan vandaag nog allemaal naar de keuken. Als u zin hebt, komt u straks maar mee-eten.

BURGEMEESTER: En verder geeft het geen pas, dat ze uiterekend in de rechtszaal allerlei rommel te drogen leggen en nota bene hangt er uw eigen jachtzweep boven de kast! Al bent u nu nog zo'n verwoed jager, het lijkt mij toch beter die even op te bergen. Als de revisor weg is, hangt u hem maar weer terug. En dan die klerk van u... beslist een zeer kundig man, maar hij verspreidt een lucht alsof hij zo uit een wodka-kastokerij komt, en dat kan echt niet! Ik wilde u dit al veel eerder zeggen, maar telkens is er weer iets anders tussen gekomen. Daar bestaan heus wel middeltjes voor. Als het tenminste een aangeboren kwaal is, zoals ie beweert. Hij zou uien kunnen eten of knoflook of zo. Dokter Hübner weet vast ook nog wel wat. *(Dokter brengt weer het i/oe-geluid van daarnet voort)*

RECHTER: Nee, niets helpt. Hij is als baby met zijn min ergens met een ontzettende klap tegenaan gebotst, zegt hij, en sindsdien heeft hij die wodka-lucht.

BURGEMEESTER: Nou ja, het is maar dat u het weet. Over de interne structuur van uw dienst kan ik natuurlijk niet oordelen, ik weet evenmin of u iets te verbergen hebt, zoals mijn goede vriend Andrej Ivanovitsch dat in zijn brief noemt. Nou ja, belachelijk natuurlijk, om het daarover te hebben. Wie van ons is er tenslotte zonder zonde, nietwaar? Kunnen alle nieuwlichters beweren wat ze willen, God heeft dat zelf zo in de Schepping ingebouwd.

RECHTER: Wat noemt u zonde? Ik durf er best voor uit te komen, dat ik wel eens iets aanneem. Alleen wat? Een paar puppy's. Dat is wel even iets anders.

BURGEMEESTER: Hondjes of iets anders, het blijft omkoperij.

RECHTER: Welnee, mijnheer de burgemeester. Als het nou een bontjas van vijfhonderd roebel zou zijn, of een stola voor mijn vrouw...

BURGEMEESTER: Een nest jachthonden is dan misschien niet zo erg, maar u gelooft niet in God! U komt nooit in de kerk. Ik, ik blijf tenminste trouw aan ons geloof. Iedere zondag zit ik in de kerk, maar u...! De haren rijzen je te berge, als je u over de Schepping hoort oren.

RECHTER: Ik gebruik tenminste mijn eígen hersens.

BURGEMEESTER: Best mogelijk, maar teveel hersens is vaak nog

erger dan helemaal geen. Trouwens, zo belangrijk is die hele rechtbank van u niet, daar zal hij eerlijk gezegd wel niet eens naar toe willen, die zogenaamde "heilige plek onder de bescherming van God zelf"! Maar als wethouder van onderwijs mag u, Loeka Loekitsj, die leraren wel eens wat meer in de gaten houden. Zij mogen dan wel gestudeerd hebben en allerlei voortreffelijke opleidingen hebben genoten, maar ze houden er wel een stelletje rare gewoonten op na. En ook al is dat misschien normaal voor geleerde mensen, neem nu die ene met die dikke kop ...ik weet zijn naam niet zo gauw, die is het nog steeds niet afgeleerd om voor de klas van die gekke bekken te trekken (*vertrekt zijn gezicht*) en met zijn hand onder zijn baard te strijken. In de klas is dat misschien nog tot daar aan toe, wie weet is het heel bevorderlijk voor het onderwijs, kan best zijn, maar zegt u nu zelf, tegenover een bezoeker van buiten is dat een ramp. Die revisor denkt direct dat het op hem slaat en Joost mag weten wat er dan voor ellende ontstaat.

WETH.v.ONDERW.: Wat moet ik dan met die man? Ik heb het hem ook al zo vaak gezegd. Pas nog. Toen de grootmeester van de Raad van Adel zo nodig de school moest bezoeken, toen trok hij me een gezicht. Zoiets heb ik nog nooit gezien. Hij bedoelde het wel goed, maar ik kreeg wel mooi alle verwijten over me heen: hoe ik kon toelaten dat de jeugd in vrijdenkerij werd opgevoed en niet in eerbied voor het gezag, en meer van die dingen.

BURGEMEESTER: En dan die leraar geschiedenis. Weet verschrikkelijk veel, zal ik niet ontkennen, maar zoals hij het behandelt! Veel te enthousiast, hij raakt gewoon buiten zinnen. Toen ik er was, had hij het over Alexander de Grote. Komt hij me daar ineens van zijn kathedra af, pakt een stoel en smijt hem zo op de grond aan stukken. Dat kan toch niet? Daar gaat ons belastinggeld.

WETH.v.ONDERW.: Ja, hij raakt gauw in vuur en vlam. Daar heb ik hem al meerdere keren op gewezen. Maar zijn antwoord is dan telkens: "Doe maar met me wat u wilt, voor de wetenschap sterf ik desnoods."

BURGEMEESTER: Je snapt er niks van. Stuk voor stuk knappe koppen, maar het zijn óf dronkelappen óf er is een ander steekje los, waar zelfs de duivel geen raad mee weet.

WETH.v.ONDERW.: Ja, moge God je behoeden voor een baan in het onderwijs. Met Jan en alleman moet je rekening houden en iedereen bemoeit zich er mee, al was het alleen maar om te bewijzen hoe slim ze zelf zijn. (*de directeur van het postkantoor komt binnen*)

POSTDIRECTEUR: Wat heb ik gehoord, heren? Wat voor een ambtenaar komt hiernaartoe?

BURGEMEESTER: Weet u het dan nog niet?

POSTDIRECTEUR: Nou, dat wil zeggen, Pjotr Ivanovitsj Bobtsjinski was op het postkantoor en die vertelde zoiets.

BURGEMEESTER: Nou, en? Wat denkt u ervan?

POSTDIRECTEUR: Wat ik ervan denk? We krijgen oorlog!

RECHTER: Zei ik ook al.

BURGEMEESTER: Waar hebben jullie het over?

POSTDIRECTEUR: Zo waar als ik hier sta: er komt oorlog met de Turken. En het is de schuld van de Fransen.

BURGEMEESTER: Houd toch op over oorlog! Niks Turken, wij zijn het haasje. Daar gaat het om. Hier! Hier staat het. In deze brief.

POSTDIRECTEUR: O ja, als het zo is, dan komt er geen oorlog.

BURGEMEESTER: Ja, en? Wat denkt u er aan te doen?

POSTDIRECTEUR: Ik? Hoezo ik? Wat gaat ú doen, burgemeester?

BURGEMEESTER: Wat, ik? Ik heb totaal niets te vrezen. Al ben ik wel... nou ja... een beetje bezorgd... over de kooplui en de gewone burgers. Die beweren schijnbaar, dat ik er wel eens eentje een poot heb uitgedraaid. Maar eerlijk, ik kan echt met mijn hand op mijn hart zeggen, dat ik altijd zonder aanzien des persoonshandel. Maar nu ik dat zo zeg, het zou best kunnen **zijn** (*neemt de directeur van het postkantoor bij de arm terzijde*) dat iemand een aanklacht tegen mij heeft ingediend. Want ze sturen niet zomaar een revisor. Luister eens, Ivan Koezmitsj, zou het niet verstandiger zijn elke brief die door uw handen gaat, in ons aller belang een klein beetje open te maken en te kijken of er iets belastends in zit? Zo niet, dan plakt u ze gewoon weer dicht, trouwens dat is niet eens noodzakelijk.

POSTDIRECTEUR: Dat weet ik, dat weet ik wel... Dat hoeft u mij niet te vertellen, dat doe ik altijd al. Uit voorzorg, maar vooral omdat ik wil weten wat er zo al in de wereld gebeurt. Noem het als u wilt nieuwsgierigheid, maar het is heus heel leerzaam, echt waar. Sommige brieven zijn een genot om te lezen, zoals ze soms dingen beschrijven... Je wordt er gewoon een beter mens van. Die krant uit Moskou kan daar nog een hoop van leren.

BURGEMEESTER: Heeft u de laatste tijd niets gelezen over een ambtenaar uit Petersburg?

POSTDIRECTEUR: Niet uit Petersburg, nee, maar wel over ambtenaren uit Kostroma en uit Saratov. Jammer, dat u die brieven niet hebt gelezen, er staan af en toe prachtige dingen in. Zoals pas nog in een brief van een luitenant aan zijn vriend, waarin hij het heeft over een bal, waar van alles gebeurt, allemaal héél wuft, geweldig! Zo van: "Ik leef hier in een paradijs, meisjes bij de vleet, muziek, wapperende vaandels..." Zo gevoelig beschreven. Ik heb die brief daarom speciaal achtergehouden. Zal ik hem voorlezen?

BURGEMEESTER: Nee, nu liever niet. Maar doe mij alstublieft één genoeg. Als u een klacht of aangifte tegenkomt, niet aarzelen! Vasthouden!

POSTDIRECTEUR: Met het grootste genoeg.

RECHTER: Pas maar op, daar krijg u nog eens last mee.

POSTDIRECTEUR: Dat moge God verhoeden.

BURGEMEESTER: Dat loopt wel los. U bazuïnt het heus niet rond. En hier blijft alles onder ons. Nietwaar?

RECHTER: We zitten er mooi mee. En dan te bedenken, dat ik eigenlijk hiernaartoe kwam om u te verblijden met een hondje. Een volle zuster van die ene reu, weet u wel? Hebt u al gehoord dat Tsjeptovitsj en Varchoviski tegen elkaar procederen? Voor mij is het dus voorlopig smullen geblazen. Ik kan nu zowel op het land van de een, als dat van de ander op hazen jagen.

BURGEMEESTER: Hazen jagen! Daar staat mijn hoofd echt niet naar. Ik moet alsmáar denken aan dat vervloekte incognito. Elk ogenblik kan hier de deur opengaan en dan staat hij er.

(Bobtsjinski en Dobtsjinski komen hijgend op)

BOBTSJINSKI: Wat we net gezien hebben! Ongelooflijk!

DOBTSJINSKI: Niet te geloven!

ALLEN: Wat? Wat is er dan?

DOBTSJINSKI: We komen heel toevallig de herberg binnen...

BOBTSJINSKI: *(valt hem in de rede)* Pjotr Ivanovitsj en ik komen de herberg binnen...

DOBTSJINSKI: Toe nou, Pjotr Ivanovitsj, laat mij het alsjebliëft vertellen.

BOBTSJINSKI: Nee, dan begrijpt niemand er wat van.

DOBTSJINSKI: En u haalt altijd alles door elkaar en vergeet de helft.

BOBTSJINSKI: Ik vergeet heus niets. En val mij niet telkens in de rede, laat mij het nou maar vertellen en val me niet continu in de rede. Heren, zegt alsjebliëft dat Pjotr Ivanovitsj mij niet steeds in de rede moet vallen.

BURGEMEESTER: Vertel toch door, in Godsnaam. Wat is er? Ik krijg er nog wat van. En ga alstublieft zitten. Hier. En daar is een stoel voor u, Pjotr Ivanovitsj. *(iedereen gaat in een kring om Pjotr en Pjotr zitten)* Nou vooruit, wat is er? Wat is er gebeurd?

BOBTSJINSKI: Even denken, even denken, dat ik alles in de goede volgorde vertel. Ik had dus net de eer gehad u hier vandaag te mogen... ik ging dus van u henen, nadat u zo overstuur was geraakt vanwege die ontvangen brief. O ja, dat kan je rustig zo zeggen, ja. En toen ik op een holletje... Val me nou niet in de rede Pjotr Ivanovitsj, ik weet heus alles zelf wel, alles. Ik ging dus op een holletje naar Korobkina, maar hij wat niet thuis. Dus ging ik naar Rastakovski, maar hij was

er ook niet, nou en toen ben ik maar naar het postkantoor gegaan om Ivan Koezmitsj het nieuws te vertellen, dat ik bij u gehoord had, nou, en toen ik daarvandaan kwam, kwam ik Pjotr Ivanovitsj tegen.

DOBTSJINSKI: *(in de rede vallend)* Vlak voor de kraam, waar die pasteien verkocht worden.

BOBTSJINSKI: Voor de kraam, waar die pasteien verkocht worden. Dat is zo, daar kwam ik Pjotr Ivanovitsj tegen en ik zei toen tegen hem "Weet u al," zei ik, "van die vertrouwelijke brief die de burgemeester heeft gekregen?" Maar Pjotr Ivanovitsj wist het al van Avdotja, uw huishoudster, die naar Filip Antonovitsj Potsjetsjoejev moest.

DOBTSJINSKI: *(in de rede vallend)* Voor een vaatje Franse brandewijn.

BOBTSJINSKI: Voor een vaatje Franse brandewijn. En toen gingen Pjotr Ivanovitsj en ik naar Potsjetsjoejev... Pjotr Ivanovitsj, u moet mij niet... hoe zeg je dat... ja, in de rede vallen, alsjeblieft! We gaan dus naar Potsjetsjoejev, maar onderweg zei Pjotr Ivanovitsj toen ineens, dat hij zo'n raar gevoel in zijn maag had en dat we beter eerst naar de herberg konden gaan, omdat hij sinds vanmorgen nog niets had gegeten. Daar kwam dat van, dus, want als je te weinig eet... Hij zei: "Vandaag hebben ze verse zalm in de herberg, die moesten we maar eens proberen". Nou, we zijn nog niet goed en wel in de herberg of we zien daar een jonge man...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto